

godina
četvrti
1958
cenaz0

polja

35

KRB. OP. 26790

b=74130198

BIBLIOTEKA
MATIJE SRPICE

razlozi pre svega

MIRKO MILORADOVIĆ:

Mislim da je dobro što se ovde zameću razgovori o mestu mladog intelektualca, bolje: mladića umetnika i mladića intelektualca...

ALEKSANDAR KOSTIĆ:

Da vidimo koji su razlozi za izvestan napor koji mladi ljudi čine na svojoj afirmaciji. Zapravo, ja ću biti iskren i reći da smo mi o toj temi već razgovarali i da je palo u oči da laka afirmacija, koja je u našim uslovima moguća za mladog čoveka, deluje nekako negativno. Pa su se u navodili razni razlozi kao što je da lako postignut uspeh može da dovede do površnosti, do jednog sasvim drugog stava prema životu nego kada čovek dođe do jednog rezultata sistematskim, solidnim radom. Ja sam tada rekao da je mogućnost lake afirmacije u našoj sredini zbog toga takva što je naša sredina prilično uska, sužena. Za jednog mladog čoveka koji godinu dana radi jedan određen posao, piše prikaze, što mladi čine, i godinu dana se potpisuje u 3-4 lista, može se reći da se već afirmisao.

Kakvi su razlozi koji jednog mladog čoveka nagne na to da on radi na tome da bude afirmisan? Šta njega očekuje onda, u trenutku kada bude afirmisan, šta će on od toga da ima? Iskreno rečeno, zbog uslova koji su mnogo složeniji nego što to ovde može na brzinu da se kaže, ja mislim da taj mladi čovek koji se brzo afirmisao nema mnogo od te svoje afirmacije. Po mom mišljenju mladi čovek nema neku preveliku potrebu da bude afirmisan, niti on ima neke prevelike koristi od toga. To iz simbola što je naša sredina još uvek sužena i što živimo nekako lokalno ograničeni. Zagreb ne zna mnogo o Beogradu. Beograd o Novom Sadu, Novi Sad ne zna mnogo, skoro ništa o Skoplju itd...

Čini mi se da je lokalizam ono što smeta da jedan čovek vidi neku svoju dalju perspektivu... Mislim da bi jedno kulturno jugoslovensko uvećalo našu kulturnu zajednicu, nekako je proširilo i dalo veći značaj našem radu.

U jednoj maloj sredini postati nešto vrlo je lako i to se brzo učini. Međutim, to nije ništa, dolazi do razočaranja, stagniranja, do jedne unutarnje nervoze, do želje da se ode u inostranstvo. Ako bi naša jugoslovenska javnost bila kompaktnija onda bi ta kulturna sredina bila na neki način veća, značajnija, jer bi i zgodnije, celovitije mogla da istupa u inostranstvu. Možda bismo i ovde mogli sebi da napravimo nekakav Pariz. Međutim, tu nikakvog Pariza nema. Svi su ti mali Parišički razbijeni, vozovi slabo prenose međusobne želje, svi su zatvoreni...

JOVAN ČIRILOV:

Hteo bih da govorim o jednom terenu gde je vrlo teško prodrati. Savremeni dramski pisci stoje u jednoj ogromnoj konkurenciji pre-

ma svim piscima od Aristofana do danas. I možete zamisliti u kakvoj se situaciji nalaze mladi ljudi koji se bave dramskim pisanjem. Međutim, desilo se da je nekoliko mladih dramskih pisaca uspeo da dođe na scenu.

Prvo bih govorio o onima koji nisu uspeali. Pretpostavlja se, a tako bi najbolje i bilo, da nisu uspele one drame koje nisu imale neki naročiti kvalitet. Takve drame u ogromnim količinama stižu u pozorišta. U pozorište stigne godišnje nešto oko 100 drama, u Jugoslovensko dramsko nešto manje. U glavnom taj broj se kreće od 50-100. Čitajući te drame ja sam otprilike došao do ovakve jedne formule:

Ima ona rečenica iz »Ane Karenjine« koja kaže da sve srećne porodice liče jedna na drugu a nesrećne su svaka na svoj način. Kod ovih drama je suprotan slučaj. Loše drame tako često liče jedna na drugu da se vrlo lako mogu sistematizovati, a dobre su svojevrsne — govorim za one koje sam kod mladih ljudi pronašao. Svaka je na svoj način dobra, svaka ima svoj određeni kvalitet...

BORISLAV MIHAJLOVIĆ:

Iz publike!

... Neposredno posle rata u našoj zemlji kulturne pozicije su bile zauzimate prostom činjenicom prisustva. A danas imamo situaciju, mada imamo beskrajno mnogo listova i časopisa, da je strahovito teško mladim ljudima da u te listove i časopise uđu, sa izuzetkom nekih čudnih sudbina. Dešavalo se da neko prođe iz prve. Imao sam prilike da budem u kontaktu sa mnogo darovitih mladih ljudi koji prosto naprosto nisu mogli da prođu, a s druge strane su prosečni, poludaroviti, sasvim nedaroviti koji iz čuga prođu. Mislim da bi mlade ljude trebalo po nekom boljem pravilu, boljem kriterijumu vrednosti odabirati i plasirati. Mislim da kod nas to ide dosta stihijno. Ne postoji svest ljudi koji omogućuju afirmaciju pojedinim ljudima, o velikoj odgovornosti koju pri tom imaju. Ali afirmacija je vrlo potrebna mladim ljudima. U prvom redu i isključivo zbog toga da bi mogli svoja dela da plasiraju. Najveći problem mladih ljudi kod nas u umetnosti je taj što žele veoma brzo da žive od umetnosti. To je ogromna, glupaka, fatalna zabluda.

Afirmaciju smatram kao strahovitu potrebu nešto reći, a razlozi su u onome šta, kada i kako reći.

MIRJANA STEFANOVIĆ:

Jedan moj drug je rekao da nema rata i da zbog toga ima jako mnogo pesnika, jer nemaju gde da budu heroji, gde da pokažu sebe, a mladi ljudi to žele. I opet jedan moj drugi drug, da kada bi neko napisao u izvesnim prostorijama, recimo u voz, svoje ime i napisao ga deset puta i kada napiše roman, da je to isto.

Slažem se da mladi ljudi tj. mi, nemamo mnogo nečeg naročito

gažemo. Mislim da su to prilično brankoradičevičevske ideje o tome da su mladi ljudi puni i žele svoju unutrašnjost da iznesu pred svet. Oni imaju ponešto, ali to nije neka erupcija koja treba iz njih da izađe i zadivi svet. Mislim da kada nekom ko ima 18 godina objave pesme on se oseća prilično samopouzdan. I to je dovoljan razlog da afirmacija mladih stvar da se uzme kao pozitivna stvar. Sa 18 godina čovek ima strašno malo iskustva, a kada mu se objavi nešto on želi da nastavi s tim, želi da produži taj put i želi da napiše još više. Pravi veliku produkciju i dolazi u opasnost da se ponovi, a drugovi mu iza leđa govore kako se ispucao. On to vidi, pa ne zna šta će da radi. Prede na nešto drugo: piše pripovetke, romane, ode u kritičare...

Mislim da naši mladi ljudi koji pišu nemaju dovoljno kulture. To je velik problem. Ja poznajem čitav niz ljudi koji imaju talenta, ali treba nastojati da se nekako,

malo više obrazuju, da malo više čitaju. Ovo je naročito za proziste značajno. Jedan pesnik može da napravi pesme od svojih osećanja, ali prozaist mora da misli, mora da zna. Dolazi u opasnost da pronade Ameriku posle Kolumba. A to je nešto čemu bi trebalo posvetiti veću pažnju i to baš urednici bi trebalo da vode više računa kada nekog čoveka uzmu, kada ga afirmišu, kada ga forsiraju; da imaju neku vaspitnu ulogu, da deluju na njega da stekne šire vidike.

Svi mladi ljudi se žale da su sve stolice zauzete. Oni treba da se pomire s tim da još dugo treba čekati dok na te stolice sednu. A urednici imaju koš, dobijaju rukopise i prilično često taj put skrate i bacaju ih tamo. Čovek kada čita mnogo čini mu se da je sve loše, a kada bi trebalo on da napiše ne bi mogao napisati nešto što bi bolje bilo od onoga što je bacio... A urednici su glavni za taj problem našeg uspeha i afirmacije.

BOGDAN BOGDANOVIC:

Na Tribini mladih u Novom Sadu 28 septembra 1958 godine vođen je razgovor o razlozima stvaranja mladog intelektualca kod nas. U diskusiji su učestvovali: Bogdan Bogdanović, Aleksandar Kostić, Mirko Miloradović, Borislav Mihajlović-Mitkić, Mirjana Stefanović i Jovan Čirilov. U ovom broju donosimo neke odlomke tog razgovora snimljenog na magnetofonsku traku.

Priroda posla mi je takva da saradujem sa mladim ljudima i izgleda mi da su mnogi problemi koje ste vi ovde nagovestili i njihovi. Tako da bih i ja mogao nešto da kažem.

Šta znači ta reč afirmacija? Kada od rata naovamo pogledamo sve moguće afirmacije vidimo da smo ih imali toliko privremenih, toliko ljudi koji su se afirmisali na godinu-dve, a danas više niko o njima nema ni pojma kao da nisu ni postojali. To nije nikakva afirmacija. Bolje je u tom slučaju ostati apsolutno neafirmisan i zadovoljenje neke svoje intimne potrebe.

Ako je afirmacija mladog čoveka: da se izbori da ima od čega da živi onda je to vrlo realna stvar i svim srcem treba da shvatimo potrebu mladih ljudi da obezbede sebi uslove za rad, mogućnosti da prošire krug svog interesovanja i svoj radni potencijal i sve drugo. Ako je to afirmacija ličnosti kao takve, o tome može veoma mnogo da se govori. Svakako, u književnosti, poeziji i umetnosti je nekada afirmacija fetišiziranje ličnosti, jedna apstraktna stvar, opsesija, i mnoge koji stvaraju tako pritisaka da oni od te svoje fiktivne ličnosti ne vide ono šta rade, šta grade. Pa tako je i u arhitekturi.

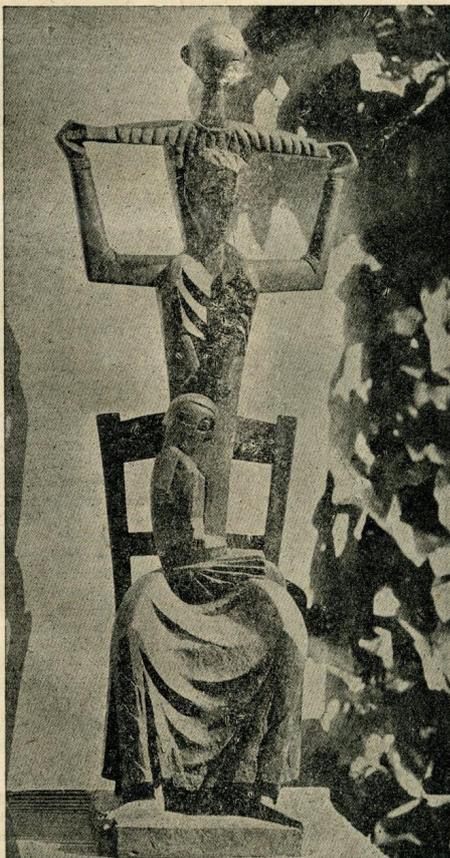
Mnogi mladi ljudi polaze pre svega od toga da se afirmišu kao ličnosti. Da izgrade svoju ličnost, da svaki čovek uzaključiv pristom na neku njegovu građevinu kaže to je taj i taj... Ako podemo kroz istoriju umetnosti natrag videćemo da su mnoge ličnosti samo simboli. Ako kažemo Tician, to je simbol za jedno vreme. Iza Ticianja stoji još 50 mladih ljudi, mladih od njega, čija imena možda nikada nećemo znati. Ako kažemo Bramante, iza njega stoji čitava generacija iz doba Renesansne kojoj takode nećemo znati imena. Znači tretiramo i to na jedan širi, humaniji način. Ličnost kao takva je često simbolična, čak i malo nametnuta. Svakako da jedan Tician ili jedan Bramante nadahnjuju čitavu svoju školu, čitavu grupu ljudi, darovitih umetnika koji sa njima rade, ali oni nisu sami. Obično iz njih stoji jedan veliki kolektivni napor. Sada možda ostaje još jedna treća afirmacija a to je afirmacija dobro urađenog posla.

Čovek želi da se afirmišu sam za sebe i za druge kroz jedan posao koji je završio do kraja, na svoje zadovoljstvo, na svoju ličnu satisfakciju. To je ljubav prema poslu, prema zanatu, ljubav da se stvar dovede do kraja, do jedne profinjnosti. A to se može samo onda kad se zaboravi na sve ove prethodne vidove afirmacije, i ako se čovek bori samo da taj posao i stvar koja mu je data isteh do te mere da oseća neku vrstu sladostrašća, zadovoljstva onim poslom koji je završio. To je za mene najlepša, najplemenitija afirmacija.

I konačno još jedna afirmacija, a to je ona: 40 godina posle smrti,

čak lipić

majka i deca

pisati dramu

Šta čoveka nagna da sedne zaski pisac svoje boje brani ili preko beli list papira i da taj beli list ne ispíše stihovanim nizom rimskih ili nerimickih reči koje se pesmom zovu, niti nizom recenica koje su priča, novela, poglavlje romana, već da taj beli papir ispíše dijalogom namenjenim sceni?

Nije niko rekao dovoljno istinitih misli ni o tome zašto se napiše pesma, zašto priča, zašto roman, pa niko nije odgovorio ni zašto se piše drama.

Niko nije do kraja izrekao neku opšte prihvatljivu misao o tome zašto se uopšte piše. Čini mi se, kada bi je neko i izgovorio, da bi to bio kraj pitanja, i da bi to bilo u onom trenutku kada bi sve pobude prestale, kada se pisanjem ne bi imalo ništa dopuniti, ništa doći, ništa više reći, jer iza reči više ne bi ostala nikakva tajna.

Interesuje me samo ona naročita pobuda koja čoveka, koji umda da stvara svetove na hartiji, nagoni da te svetove stvara u obliku dijaloga koji su komad, drama, oblik namenjen još jednoj umetnosti.

Jedna od osnovnih pobuda leži baš u tome što je drama književni oblik namenjen svojoj dopuni u umetnosti pozorišta, umetnosti glume, igre, svetlosti, rasporeda, ritma, boja, jednoj šarenjoj dopuni koja od početnog oblika stvara nešto novo, sposobno da obraduje čak i onoga koji je delo stvorio.

Poznat je strah književnika pred identitetom svoga dela, pred statičnim vrednostima niza reči koje je stavio na hartiju i koji je svoje njegovo. Poznata je mržnja književnika prema onom što je tako poznato da se grava perspektiva i ne vidi na horizontu opšteg pisanja. Poznat je strah pred svojim. Strah pred velikom sebičnom ljubavlju. Pred mogućnošću da je ta ljubav slepa i varava.

Svako pisanje drame je potpomognuto uvek prisutnim malim ohrabrenjem da će dobro pozorište dati dramskom pisanju onu jednu dopunu sličnu životu na svoj način. Svako pisanje drame hrabri misao na dobro pozorište koje će dobru dramu oživit svojom magičnim, neslučenim vrednostima.

I zato se velika drama u istoriji javljala u doba velikih pozorišnih trupa, kada su te trupe garantivale ne samo interpretaciju nego i radanje iznenađenih vrednosti, kojima se divio i čudio sam pisac pored svih svojih strahova i sumnji. Dramsko delo na pozorištu, u dobrim rukama, autoru se čini i dovoljno blisko da radost pripada njemu i dovoljno daleko da se prvotna radost ne pomuti sumnjama u prevetliku bliskosti koja zaslepljuje.

U pisanju drame postoji još jedna posebna čar. To je čar uzdržavanja. Čar skrivanja određene, pravolinijske misli. I više od toga, jer se ona može sakriti i u priči postoji čar skrivanja svoje emotivne angažovanosti, skrivanja ugla gledanja, načina interpretacije, koji mora da ispliva u priči, jer kada se u priči to sakrije, onda je priča gola registracija, bez umetničkog smisla.

To skrivanje autora u dramu ima svoje čudne granice. A u toj granici je opet posebna čar. Jer dram-

skog lica ili još bolje između redova, brani ih situacijama koje stvara, sudbinama koje nameće, događajima koje učini nužnim. Kao nevidljivo i možda nepostojeće božanstvo, dramski pisac vlada sudbinama, nikada kriv, ali ipak sve-moćan. I kakav svet stvori, takva mu je i ocena sveta u kome živi i kome sudi. Pisac dramom sudi svetu koji stvarno postoji. A taj postojeći svet dramski pisac gleda u njegovim čvornim, ključnim momentima, u momentima koji su sukob, koji su neko živo električno pražnjenje, jer scena ne trpi životne tokove koji teku nepromenjeni od početka do kraja kao neuznemeni tok od izvora do ušća.

Posebna je čar sukobljavati stvorene ličnosti. Jer ličnosti su stvorene u mašti, a nigde se te ličnosti tako lako ne otrgnu sa uzda zanimali, kao u dramu. One jednog trenutka kao da pod perom počinju da žive svojim životom. To se dešava i piscima drugih žanrova, ali i njima u dramskim trenucima njihovog epskog dela.

U dramskom pisanju poseban je problem nepreplanirati fabulu, jer će inače ispasti ili loša drama, ako dijalog teče kako je planom stvoren, ili će suviše minuciozni plan i tako se rastočiti u vatri dramskih situacija koje su oduvek same od sebe proizašle.

Nije slučajno da je baš na terenu dramske književnosti poniklo delo u kome stvoreni likovi traže pisca koji će ih do kraja uobličiti. Šest lica traže pisca je, pored svojih ostalih filozofskih konzekvencija, drama o psihološki dramskog stvaranja. Šest lica ove drame su živi svedoci relativne samostalnosti ličnosti koje su jednom stvorene.

Pisanje drame ima jedan strašan imperativ. Mora da je savremena. Savremena na onaj pravi, sadržinski način. Savremena koliko je na primer, i danas aktuelna demagogija onoga veštog Atinjanina u Aristofanovim »Pticama« na terenu sadržaja ili savremena svojom formom — Šekspirova dela (ostavljajući ovog trenutka po strani stvarno, već ikakve fraze, većno sadržinski aktuelnog dela Viljema Šekspira).

Dramsko delo namenjeno sceni mora biti tako napisano da hoće da ga gleda publika, jer bez nje kao i da ne postoji. Dramsko delo zato mora u jednom određenom trenutku ne samo govoriti neke aktuelne istine koje peku i pale prisutnu savest publike, već mora odgovarati i strukturi te savesti, formalnom ukusu koji se jednog trenutka stvorio kod najboljeg dela publike, kod avangarde publike, njihovim načinom života van umetnosti. Znači dramsko delo mora biti savremeno i mislima i strukturom. To je još jedna od osnovnih teškoća tog mučnog procesa jedne određene vrste umetničke delatnosti koja se zove — pisati dramu.

Pisanje drame koja je s pravom nazvana najtežom vrstom književnog rada ima svoju čar sličnu onim, naizgled uzaludnim, avanturama put neosvojenih visina, samo što je mnogo manje uzaludna, jer poziva na neke akcije kojima ljudi ipak nalaze smisao.

Čak i takvi poslovi kao što je učestvovanje na konkursu i druge stvari. Ali oni ipak to nekako smogu i u se nekako snadu. A odatle nadalje počinje afirmacija koja je dugotrajna. Čovek od 50 godina se ne može afirmisati kao zavišen arhitekt. Arhitekt pravi dobra, zrela dela tek kada dođe u 50 i nekoliko godina. On mora da sačuva sve do pedesete godine onu emotivnu kondiciju koju ima u mladosti i da se naoruža snagom znanja, snagom zanata.

BORISLAV MIHAJLOVIĆ:

... Osnovni razlog Dostoeva O. Bradovića je bio da želi da narod

ovaj izvede iz Srednjeg veka, da ga nauči da misli razumno. I drugo njegove racionalističke epohe svoje razloge stvarno nalaze u tome.

U doba romantizma razlog je nacionalno oslobodenje, podizanje nacije. To su razlozi Brankovi, Zmajevi, Đurđini itd. Već kod Voljislava razlozi se menjaju. Razlozi postaju: objasniti svetu lepotu. To je recimo kod Dučića slučaj, kod Rakića je: da se shvati sudbina čovekova u kvrgama...

Kod generacije koja dolazi neposredno posle II svetskog rata ima dve vrste razloga, jer su bile dve vrste ljudi. Jedan razlog je razlog ratnika, i ne samo ratnika, razlog svedoka... Drugi: pokazati svoju nesaglasnost sa izvesnim importiranim idejama kao što je socijalistički realizam.

To su bile dve osnovne razlike razloga generacije...

Šta su vaši razlozi kao generacije?

JOVAN ĆIRILOV:

Ja mislim da je Mihiz ustvari i odgovorio, samo što to nije nazvao razlozima... Osnovni razlog je, kratko rečeno, imati pravo i biti slobodan. Imati pravo na tu slobodu, imati pravo bez kompleksa, pravo bez opterećenja i s druge strane biti u revoltu prema heroju, i slobodno se osećati u jednom svetu bez tih antagonizama.

MIRKO MILORADOVIĆ:

Ne bih ja to rekao tako. Ja bih rekao da su ti razlozi vrlo raznoliki. Ja ću na dva primera da pokušam. Za jedan mogu i da kažem kako se zove. To je Bora Cosić koji je objavio KUCU LOPOVA i sada knjigu SVI SMRTNI, drugi roman. On je jedan fenomen. Drugi fenomen je Miloš Stambolić koji još nije ništa napisao, mislim, nema knjigu...

On pripada drugoj polovini generacije nema je još polovina, koja želi da pronikne u neke stvari današnjeg vremena da ih protudira, da ih shvati... Potrebno je u ovoj našoj literaturi da ima mnogo mladića koji će naći, svaki, po jedan problem...

Treba govoriti o onome što se shvata, što se vidi, govoriti bez ogradaivanja. Sada evo kako to izgleda: s jedne strane postoji društvena protivrecnost u socijalizmu kao i svuda ustalom, koju mladi ljudi ne mogu da shvate zbog onih opštih kategorija kakva je naprimer sveštversmo ili što kaže Mija Pavlović abol od svetosa. To tišti mladu generaciju. Evo zbog čega: zato što ne shvata to, ne može da ga primi onakvog kakav jeste i to je psihološki opravdano. Generacija koja će prebroditi taj veltšmerc, koja će da shvati da govori ono što se može govoriti, upravo da se ne bavi perifernim prošnjama, lumpenproleterima, svim tim perifernim stvarima socijalizma, naučice da shvata neke stvari koje ne mogu danas ni veliki pisci da shvatae...

Ja plediram, hoću da vas ubeđim da verujete da u generaciji koja je apsolutno još nije afirmisala, da u tim neafirmisanim mladićima postoje ljudi koji misle i koji studiraju, koji se bave ozbiljnijim stvarima nego oni koji su se već afirmisali.

JOVAN ĆIRILOV:

Nije za ovu generaciju karakteristično traženje slobode u izražavanju, nego baš traženje slobode od problematike ranijih generacija. Vrlo je karakteristično da kada je povodom članka Marka Ristića počela svada predratnih generacija čitava mlada generacija je protestovala: ne tiče nas se, šta se nas to tiče, nećemo time da punite časopise. To je prošlost... Mlada generacija želi da bude mimo toga...

ISPRAVKA

U broju 33 iz tehničkih razloga je ostao nepotpisan esej »Kapanje krvi svoje«. Autor ovog eseja je Dragutin Ognjanović. Molimo čitaoca da uočiće ovu ispravku.

10-74199353 W Gojko JANJUSEVIC
SIROKO POLJE NEVOLJE

Nevidjelica ova u te gleda sumornu
Nevidjelica ova nijedne ruke nema
nijedne kosti u mesu nijednog zuba u glavi
nema riječi u glru crnib leptira na usni
da nam nasele prste a misli obezglave
nevidjelica ova ima smisao jave
Kada se srusi brdo i mutne vode narasta
sva se godišnja doba predammom zavojniče
Atila budem davni od oklopa i strave
nevidjelica čuti pod okom moje jave

U odorama od zlata od srme i paučine
neko dolazi poljem konjanik kosti i čama
neko dolazi brdom usamljen mrk i gora
neko dolazi putem zmijolik vuk i jagde
neko dolazi vjetrom proljetan i nedostizan
neko dolazi vodom nasimjan a nevidljio
neko dolazi grobljem olovo vrisak u tme
neko dolazi nebom imam ga nemam pa crno
neko dolazi zemljom pretežak težak breme
neko dolazi puškom uteći ni stiči šumo
neko dolazi morem duboko i široko
svi se u mrtve ruke u ruke pragne stroglave
u krug neke stravične a nedoznane jave

Nevidjelica ova porekla nema vremena ni sna
o grdu mutnoj vodirni o smrknutoj vedirni
jer proo pogled poludi crvene kriške smrti
drugom nikoga nema zelenom izvicom mora
postije alge prema jugu okrenu svoje nečujne kletve
koplja se polomila a sabbje iskidale

Nevidjelica ova puška okrenuta u ljubav
prelama ruke nevjestice crne se svati i barjaci
dolazi jesen u san dva oka od vola dva bola
gledaju u sunce u nema ga u drvo javorovo
tri dana i tri noći a nejahe ruke
a zaboravljene bajke a neumitne brave
ove naše poslednje i raskaljene jave

Ova ledina od trave zakisila je grobljem
ova ledina od groblja zarasla je u trnje
ova ledina od trnja na ivici je svetlosti
ova kap sunca vida nema ni tame ni obrisa
jer tu se sve svršava a gora prolizala
a gora prolizala zlom u srcu planina
ptica crne u kljunu nose buklet sna jasmina

Nevidjelica ova od ptica ni lica nema ni granica
ova java što spava ova nenadno lepršava
ova od cuijeta bez svijeta bez koraka i tijeta
ova bez kućista i pepelista od gla bez izgje ista
ova glava bez snova a majka bez sinova
lobanja ludo bez vida gorak bedem bez zida

Ova raka od mraka a zora bez mraka
od sumora do umora ova polje nevolje
gleda u sunce u nema ga u drvo javorovo
dok se tišine plave sumorne i krvave
dok se ne stome brave lukave ove jave

GOJKO JANJUSEVIĆ je rođen 1956 godine u Ozrićima kod Nekića. Gimnaziju je završio u Vrbovu. Sada studira književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Stihove je najviše objavljivao u »Poljima«. Prvu zbirku poezije »Mravi odlaze neprijetno« izdalo mu je Književno odeljenje »Maticе srpske« 1957 godine.

čak lipić

kompozicija

/nastavak sa 1. strane/
kao što je rekao Stendal. Iluzorno je o njoj da razmišljamo.

Kada razmišljamo o svim tim problemima ne mogu drukčije nego ovako kompleksno, ovako složeno.

Ako vas interesuje mogu da kažem koju reč o ljudima sa kojima radim. Ja ih pratim, gledam i vidim da je to ono što je rečeno ovdje tj. da mladi čovek dobije solidne uslove za rad vrlo teško. I mislim da bi najbolje bilo o tome govoriti. Mlad arhitekta, iako je možda u boljem položaju nego mlad slikar, još uvek se teško izbori da može nesmetano raditi, da učestvuje na raznim konkursima, da nađe materijalna sredstva koja iziskuju